

Der er ogsaa visse Bestemmelse deri, som kunne gjøre det vanskeligt at ophøje det til Lov. Der er nemlig nogen Svaghed med Hensyn til en fast Bestemmelse for et Rentesforhold, som 2de Ministre skulle enes om, men som vi ikke kunne befale dem at blive enige om. Det andet Mindretal bestaaer af de 3 andre Herrer i Udvalget. Det af disse Mænd stillede Forslag har den ærede Minister meent at kunne gaae ind paa, det har han anseet for tilstrækkeligt. Fleertallet, idetmindste jeg, anseer det imidlertid ikke for at være tilstrækkeligt, det indeholder efter min Mening slet intet Andet end en Gjentagelse af, hvad vi allerede vide, at der nemlig er en ansvarlig Minister for denne Sag; dette Forslag indeholder vel tillige, at denne Minister har at frugtbargjøre Kongerigets særlige Kassebeholdning, men det følger jo af sig selv, at den ærede Minister vil frugtbargjøre denne Beholdning, saavidt han kan, men der indeholdes Intet i Forslaget, som kan tvinge den Mand, der har Kassen i sine Hænder, til at frugtbargjøre Pengene paa en saadan Maade, som vor Minister maatte ansee for at være den rette; det kan ikke dette Forslag sætte igjennem. Dersom vi ere saa heldige at beholde den ærede Minister som vor særlige Finantsminister efter 1ste April, saa tvivler jeg meget paa, at han ved dette Lovbud vil føle sig beskyttet mod den fulde Ansvarlighed, han itklæder sig, eller troe, at han med det kan bære det fulde Ansvar for Kассens rigtige Forvaltning; det kan han ikke, det er en Umulighed, han maa forlade sig paa, hvad Udbytte den Mand kan skaffe af Kassen, som har den ihænde, og dermed maa han lade sig nøie. Alt, hvad han kan gjøre, det er privat at tale med denne Mand og bede ham at gjøre sit Bedste til at skaffe den og den Rente ud, men yderligere kan han Intet gjøre; efter dette Middretalsforslag kan han ikke engang selv bestemme, hvormeget der skal være til de løbende Udgifter i Fælleskassen. Der er tillige den Vanskelighed, at, uagtet Ministeren bærer Ansvaret, saa vil en tilkommende Minister under dette Forhold ikke kunne rammes af Rigsdagen. Hvor er nemlig Revisionen? Der henvises af Finantsministeren til vore Revi-

forer, som kunne faae hans Bøger at see; men hvad er Udbyttet af, at Revisorerne see i hans Bøger? Intet. Man kan intet Ansvar gjøre gjældende mod en Minister, som ikke har Raadighed over Kassen og Regnskabet. Vort Forslag er derfor at foretrække; det er vel sagt, at det var noget „akavet“ — det var Ordet —, at det skulde være for hurtigt at ville gennemføre det til 1ste April; men det ærede Medlem fra Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har overseet, at det i Finantsministeriets Skrivelse udtrykkelig fremhæves, at Bogføringen allerede fra 1ste April vil være særlig, at det er en Forholdsregel, som bliver fuldstændigt gennemført; det er altsaa ikke Andet end en ganske simpel Flytning af Bogholderiet fra det Sted, hvor det nu er, til det Sted, hvor vor Minister er; det medfører saa at sige ingen stor extra Beskostning; thi hvad det koster der, hvor det nu findes, vil det ogsaa koste og maaffee Noget til for at faae en overordnet Mand til at forestaae det, naar det flyttes. Vi maae ogsaa have vor Kasse, for at Ministeren skal kunne gjøre den frugtbringende. Det vilde derfor være en Illusion, om man gif ind paa Noget, som er saa fuldkommen upraktisk, som det er at ville hjælpe sig med Surrogater i Stedet for at gaae den ligefremme simple Vej, og at den Vej, Fleertallet har foreslaaet, er den simpleste og meest ligefremme, har Ministeren ikke benægtet. Dersom der skal være nogen Mening i, at Danmark har beholdt visse Rettigheder, saa maa det være en Selvsølge, at, naar vi bestemme, at vi ville bære Omkostningerne for Bogholderiet og ved vor Kasses Forvaltning, saa skal Fællesstaten ikke kunne sige: Nei, I maae ikke faae nogen af Delene; det er vor uomtvistelige Ret, og vi opgive en af vore vigtigste Rettigheder, naar vi ikke holde fast derpaa. Hvad er da vor Forpligtelse til Fællesstaten, siden man paastaar, at den skal være berettiget til at føre vort Regnskab, til at beholde vor Kasse? Vore Forpligtelser findes i den 53de Paragraph af Fællesforfatningen, hvori der staaer, at enhver Landsdeel har at „dække“ — og jeg beder, at man lægger Mærke til dette Ord, thi det betyder, til rette Forsalbs-